De nem lettem, mert Szegeden
eltanácsolt az egyetem
fura
ura.

(Günther Deicke fordítása)

Az illusztrálandó verseket, s azok sorrendjét hosszú töprengés után választottam ki, Stephan Hermlin és Günther Deicke fordításai közül. A „Thomas Mann köszöntése" indította a kötetet, hallatlan aktualitása miatt. Ezt követték a következő versek: A tőkések hasznáról, Éhség, Anyám, Születésnapomra, Állás nélkül élek, akár a madár (töredék), Március. Huszonöt példányban nyomtattam ki a könyvet, hét eredeti rézkarccal illusztrálva. A betűtípus Albert Kapr professzor Faust antikvája volt.

Bár ebben az időben csak a munkára összpontosítottam, megdöbbenve láttam, hogy egy egész ország menekül nyugatra, a kórházak orvosok nélkül maradtak, a mozdonyok mozdonyvezetők nélkül... Karinthy Ferenc „Epepe" c. műve adja a tökéletes leírását annak a szituációnak, ami akkor az NDK-ban uralkodott: káosz és bizonytalanság. A József Attila-kötet sorsa is megpecsételődött, mert terveztem, hogy magyar–német koprodukcióban megjelentetjük, bibliofil kiadásban. Ebből sajnos nem lett semmi.

Azóta is nosztalgiával gondolok arra a munkafolyamatra, amiben részem volt, mert soha olyan koncentráltan nem dolgoztam azóta sem, mint akkor. Nemcsak méltó akartam lenni a feladathoz, hanem hittem és reméltem, mint azóta annyiszor, hogy jó ügyet szolgálok, s ennek a könyvnek a remélt, nagy példányszámban tervezett megjelenése József Attilát eljuttatja a német versolvasókhoz.